

РЕШЕНИЕ

№ 110

гр. Пазарджик , 11.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи януари, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20205220201729 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба от В. Д. А. /с предишно фамилно име Г./, ЕГН
***** от гр.Казанлък против Електронен фиш Серия К № 3716836
издаден от ОД на МВР- Пазарджик, с който на основание чл.189 ал.4 във вр. с
чл.182 ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП е наложена
глоба в размер на 50 (петдесет) лева.

В жалбата се твърди наличие на материална и процесуална
незаконосъобразност на ЕФ, като се иска неговата отмяна. Иска се и
присъждане на деловодни разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява
лично и не изпраща процесуален представител, респ. не се взема становище
по съществот на спора.

За ответникът по жалбата – териториалната структура на ОД на МВР
Пазарджик, редовно призована чрез директора, не се явява представител.
Постъпва писмено становище от пълномощник на директора, с което се иска
потвърждаване на ЕФ, прави се възражение за прекомерност на разноските и

на свой ред иска присъждане на такива под формата на юрисконсултско възнаграждение.

Районният съд провери основателността на жалбата, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните по делото писмени доказателства и веществени доказателствени средства, при съблюдаване разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, прие за установено следното:

Жалбоподателят А. е санкционирана затова, че на 10.05.2020 г., в 16:47 часа, в гр. Пазарджик, на бул. „Георги Бенковски“ № 153, в посока на движение към АМ „Тракия“, е управлявал лек автомобил „КИА К 7“ с рег. № ***, като се е движил с превишена скорост от 61 км/ч, при максимално допустима за движение в населено място 50 км/ч. Скоростта била заснета и установена с автоматизирано техническо средство (АТТС) - мобилна радарна система ARH CAM S1 с № 11743bb. Системата отчела движение със скорост от 64 км/ч, т.е. превишение на скоростта от 14 км/ч, но от това превишение били извадени 3 км/ч, каквато е възможната технически допустима грешка на техническото средство при засичане на движение със скорост до 100 км/ч, което е в полза на жалбоподателя. Така се формирало превишението от 11 км/ч.

Въз основа на това бил издаден атакуваният ЕФ, който бил връчен лично на жалбоподателя на 25.09.2020г., а жалбата против него била подадена по пощата на 09.10.2020г., т.е. в срока по чл.189 ал.8 от ЗДП, при което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активно легитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на обжалвания ЕФ.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на събраните по делото писмени доказателства и веществени доказателствени средства - фотоси от гореописаното АТСС и снимка към протокол за използване на АТСС, които са абсолютно непротиворечиви.

При така установеното съдът намира, че жалбата е неоснователна.

В хода на административнонаказателното производство по безспорен начин се доказва фактът на извършеното нарушение от страна на жалбоподателя по чл.182 ал.1, т.3 във вр. с чл.21 ал.1 от ЗДвП.

Административнонаказателната отговорност на А. е ангажирана на основание чл.188 ал.1 от ЗДвП, а именно като собственик на управляваното МПС, по отношение на което е регистрирано процесното нарушение. За това, че А. е собственик на процесния автомобил спор по делото няма. В обжалвания електронен фиш изрично е цитирана дадената от законодателя възможност на санкционираното лице на основание чл.189 ал.5 от ЗДвП в 14-дневен срок да предостави писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението и копие на свидетелството му за управление на МПС, въз основа на които да се анулира издадения фиш. Такива действия очевидно не са предприети от страна на жалбоподателя, след узнаването за издадения ЕФ, поради което с оглед нормата на чл.188 ал.1 от ЗДвП, правилно е бил санкциониран, в качеството му на управляващ собственик на МПС. Поради всичко това следва да се заключи, че авторството на нарушението в лицето на санкционирания е безспорно доказано.

Тук веднага следва да се каже, че жалбата против ЕФ е депозирана от името на В.Д. Г., но съдът събра безспорни и доказателства, че това е старото фамилно име на лицето, т.к. тя го е променила на 02.09.2019г. на А., като сега именно това е актуалното ѝ фамилно име, при което правилно фишът е бил издаден с записване на актуалното име.

Съдът констатира, че при издаването на ЕФ не са допуснати съществени процесуални нарушения, накърняващи правото на защита на санкционираното лице.

На първо място следва да се отбележи, че съгласно чл.189 ал.4 изр.първо от ЗДвП: *„При нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение”*.

Внимателният анализ на разпоредбата налага извода, че когато е налице нарушение - установено и заснето с техническо средство, тогава се издава електронен фиш - в отсъствие на контролен орган и на нарушител.

С измененията на ЗДП, публикувани в ДВ бр.19 от 13.03.2015 г., законът

беше съобразен с изложените в Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. на ВАС становища относно използването на мобилни камери за установяване на нарушенията на ограниченията на скоростта. В разпоредбата на чл.189, ал.4 от ЗДвП беше добавен терминът „автоматизирано” техническо средство, а съгласно §6, т.65 от ДР на ЗДП– „Автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес”. Казано с други думи, контролният орган не се намесва в работата на мобилното автоматизирано техническо средство, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след преустановяване на контрола го изключва и демонтира. За всичко това се съставя и протокол. Именно в това се изразява поставянето на начало и край на работния процес от контролния орган, т.е. той по никакъв начин не влияе на процеса на самото измерване на скоростта от съответното АТСС, което абсолютно независимо и на база вградения му софтуер и радар извършва измерване, респ. заснемане и се констатира евентуално превишение. При това положение е несъмнено, че нарушението се констатира в отсъствие на намеса на контролния орган.

С оглед на това според настоящия съдебен състав не са налице никакви, дори и служебно установени нарушения на процесуалните правила при издаване на ЕФ.

Видно е, че ЕФ е издаден в законоустановените срокове, в рамките на материалната и териториална компетентност на своя издател. Неговото съдържание съответства на изискванията на чл.189 ал.4 изр.2-ро от ЗДвП, т.е. отразява териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което съвпада с данните от техническото средство, изведени на фотосите.

Описано е нарушението по време, място и констатирано превишение на

скоростта, а именно на 10.05.2020 г. в 16:47 часа, в гр. Пазарджик, на бул. „Г. Бенковски“ № 153, в посока на движение към АМ „Тракия“, заснето с мобилна радарна система ARH CAM S1 и отчетен толеранс от минус 3 км/ч от измерената скорост на МПС л.а. „КИА К 7“ с рег. № ***, с което извършено нарушение за скорост, установено и заснето с автоматизирано техническо средство с № 11743bb - установена стойност на скоростта- 61 км/ч. Посочена е и посоката на движение на лекия автомобил. Разминаване между скоростта, която се сочи като измерена по данните от фотоса, изведен от АТСС /л.12 от делото/ - 64 км/ч и възприетата като установена в ЕФ скорост - 61 км/ч, се отдава на редуцирането ѝ, предвид възможността за допустима техническа грешка от 3 км/час при засичане на скорост под 100 км/ч, която е отчетена в полза на нарушителя. Посочена е нарушената разпоредба на ЗДВП - чл. 21 ал.1, както и наложената глоба по размер, място, начин и срок на плащане. Индивидуализирано е в пълна степен и техническото средство, с което е извършено заснемането и е засечена превишената скорост.

Посочено е каква е била разрешената скорост в конкретния пътен участък, а и от посоченото място на извършване на нарушението във фиша става ясно, че се касае за засечена скорост в населено място, където максимално допустимата скорост на движение е 50 км/ч.

Работният режим на АТСС е посочен в изготвения протокол за използване на АТСС, съгласно чл.10 от Наредба № 8121з-532/2015 г. на МВР (л.7 от делото), видно от който е че техническото средство е работело в режим на измерване „С“ – стационарен, като са били засичани приближаващите към него автомобили. Правилно в ЕФ е посочена стойността на установената скорост, след отчитането на толеранса от минус 3 км/ч и стойността на превишението.

От моментния фотос /л.12 от делото/, придружаващ ЕФ, имаща статут на веществено доказателствено средство по смисъла на чл.189 ал.15 от ЗДВП, може да се заключи, че снимката, заснета от техническото средство, с което е било регистрирано нарушението е напълно валидна и изготвена в съответствие с техническите изисквания. Визираните реквизити в долната част на фотоса напълно съответстват на възприетото като време, начин и

място на извършване на нарушението. Засичани са били приближаващите се автомобили.

Процесното техническото средство е одобрен тип средство за измерване на скоростта и към момента на установяване на нарушението е било технически изправно (виж удостоверение за одобрен тип средство за измерване и протоколи от първоначална и последваща проверка за техническа изправност на л.13-16 от делото).

От приложената снимка към протокол за използване на АТСС (л.8 от делото), става ясно, че е заснето и разположението на АТСС, непосредствено преди започването на работния режим на системата и това съответства на данните от протокола за използване на АТСС, съгласно чл.10 ал.3 от Наредба № 8121з-532/2015 г. на МВР. Става ясно, че АТСС е било разположено преди табела Д12, указваща край на населеното място /гр.Пазарджик на изхода към АМ „Тракия“/, като са били засичани автомобилите, които са се движели от вътрешността на града към неговия изход в посока магистралата, т.е. които са приближавали техническото средство.

Съставеният протокол за използване на АТСС съдържа всички изискуеми от закона реквизити (виж протокола на л.7 от делото). В конкретния казус е била налице хипотезата на чл.10 ал.3 от наредбата, като изискванията са спазени.

Поради всичко казано до тук следва да се заключи, че възраженията във въззивната жалба за допуснати съществени процесуални нарушения /СПН/, накърняващи правото на защита, респ. за нарушение на материалния закон, при издаването на обжалвания ЕФ, се неоснователни.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява осъществен състав на нарушение по чл.21 ал.1 от ЗДвП, която предвижда забрана за водачите при избиране скоростта на движение на пътно превозно средство да превишават установени стойности на скоростта, като за населено място тази стойност е 50 км/ч съгласно същата правна норма. При установяване на скоростта на движение е отчетен толеранс от минус 3 км/ч от измерената скорост, което е в рамките на техническата грешка допустима за техническото средство за измерване, поради това посочената на снимковия

материал, отчетената скорост на движение на МПС от 64 км/час, съответства на описаната в ЕФ скорост от 61 км/час.

С оглед на всичко казано до тук съдът намира, че правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя, чрез налагане на предвидената глоба в абсолютно определен от закона размер, съответен на стойността на превишението на скоростта. Поради абсолютно определения в закона размер на глобата, а именно 50 лева за превишение от порядъка 11 до 20 км/ч, съдът не разполага с правомощия и възможност да намали същата, респ. да измени ЕФ.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, който е неблагоприятен за жалбоподателя, то искането за присъждане на разноски в негова полза, направено с въззивната жалба, не може да бъде уважено. Отделно е това, че не са ангажирани никакви доказателства за реално направени разноски.

При този изход от делото – потвърждаване на ЕФ, принципно ответната страна – ОДМВР-Пазарджик, би имала право на разноски. В същото време обаче искането на А. С. Г., в качеството му на пълномощник на директора на ОДМВР-Пазарджик, от която териториална структура е издаден фишът, направено в постъпило писмено становище по съществото на спора преди последното съдебно заседание, а именно за присъждане на разноски на основание чл.63 ал.5 вр. с ал.3 от ЗАНН, във вр. с чл.144 от АПК и във вр. с чл.78 ал.8 във вр. с чл.32, т.3, пр.2 от ГПК, не може да бъде уважено. Това е така, защото видно от представеното пълномощно пълномощникът А. С. Г. – началник сектор „ПП“ при ОДМВР-Пазарджик е лице с юридическо образование.

Тук веднага следва да се каже, че отговорността за разноски е обективна и невиновна, като на репарирание подлежат само действително направените разноски, чието присъждане законодателят е предвидил. Единственото изключение, което законодателят предвижда, е в хипотезата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#), която гласи, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Това е единственото законоустановено изключение, когато ще е законосъобразно присъждането на разноски, без

същите да са доказани по делото. Нормата на [чл.78 ал.8 от ГПК](#) е процесуална и като такава е от публично-правен ред, визира изключение от общото правило за присъждане на разноските и според настоящия състав не следва да се тълкува разширително или да се прилага по аналогия и в хипотезите, когато страната по делото е представлявана не от юрисконсулт, а от други служители с юридическо образование по смисъла на [чл. 32, т. 3, предл. 2 от ГПК](#).

В конкретния казус директорът на ОДМВР-Пазарджик е бил надлежно представляван в АНП по пълномощие от началника на сектор „ПП“ при същата дирекция, което в случая е допустимо по силата на чл.32, т.3, предл.2 от ГПК във вр. с чл.17 ал.3 от АПК, като пълномощникът своевременно е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а изходът на спора е частично благоприятен за представляваната от него страна, но липсва законово основание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, тъй като ОДМВР-Пазарджик, не е бил представляван от юрисконсулт, каквото е изискването на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#).

В този смисъл има достатъчно съдебна практика, като само за пример би могло да се цитира Решение № 1739/17.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 14713/2015г., IV отделение, в което е казано: „Заплащането на юрисконсултско възнаграждение е уредено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), който текст е субсидиарно приложим чрез нормата на [чл. 144 от АПК](#). Както в разпоредбите на [чл. 143 от АПК](#), така и на [чл. 78 от ГПК](#) законодателят регламентира присъждането на реално направените в хода на съдебния процес разноски, размерът на които и заплащането им се доказват с представяне на платежни документи и с прилагане на списък. Единственото отклонение от този принцип е предвидено в [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#), която норма е приложима само по отношение на възнаграждението на юрисконсултите. Други лица с юридическо образование, представляващи съответния орган не са посочени в нормата на [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#). Настоящият съдебен състав счита, че горепосочената разпоредба представлява изключение от общото правило, поради което е недопустимо разширителното ѝ тълкуване и прилагането ѝ по аналогия. Ето защо разноски на основание [чл. 78, ал. 8 от ГПК](#) се присъждат на основание [Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#) само при защита от юрисконсулт, но не и от друго лице с юридическо образование, което е чл. на колективен административен орган. Изложеното не противоречи на [Тълкувателно решение № 3 от 13 май 2010 г.](#) на Общото събрание на колегиите във Върховния административен съд, постановено по тълкувателно дело № 5/2009 г., на което се позовава касаторът. В него е направено разграничение между

едноличен административен орган - министър, областен управител, кмет, директор и др.; колективен административен орган със статут на юридическо лице - Комисия за защита на конкуренцията, Комисия за енергийно и водно регулиране и др.; колективен административен орган без статут на ЮЛ. Посоченото тълкувателно решение се отнася до присъждане на възнаграждение, в случай, че административният орган е представляван в съдебното производство от юрисконсулт, а не от друго лице с юридическо образование“.

В аналогичен смисъл са и Решение № 1141/03.02.2016г. на ВАС по адм. д. № 13808/2015г., IV отделение, Определение № 47/26.01.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 62/2017г., Решение № 80/08.02.2017г. на Административен съд София-област по адм. д. № 1059/2016г., Решение № 2192/17.12.2019г. на Административен съд Бургас по адм. д. № 3049/2019г. и др.

По изложените до тук съображения Пазарджишкият районен съд в настоящият състав, след като извърши анализ на установените обстоятелства и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Електронен фиш серия К, № 3716836 издаден от ОД на МВР- Пазарджик, с който на В. Д. А. /с предишно фамилно име Г./, ЕГН ***** от гр.Казанлък, на основание чл.189 ал.4 във вр. с чл.182 ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл.21 ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 50 (петдесет) лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ исканията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя и в полза на ОДМВР-Пазарджик.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____